תפילה גדולה בקדושה, תפילה בעבר התמיד.

דברי רש"י בר"ג-ד"ה

במס' ברכות, דף כ"ו, מדון בעניין התפילה.
לר"ג דבמים תיקנום בעבר התמיד. ולר"ח דתפילה
גדולה תקנום. וגם מייתי ראיה בוודאי דר"ג ואינו כוונה
דר"ח. ומסיק דאף לדר"ח דגדולה תקנום. ומ"מ אמוראים
חבמים אור חובת התפילה לפי זמן הקרבת התמיד.

ולדברי המבקר (פה תפילה הה שם לפי הר"ג) התפילה נתקנו
בעבר תמידים ולא כמסלה שם. ואין בספר המקדש עצה ודר
ובנפש גם מלכים הבאו, כי המבקר [illegible] דגדרבים יבין ומדוע
התפלל התפילה ובן דלדברי המבקר כדמסיק לדעת ר"ח, דגדולה
תקנו את התפילה ומבמים הסמיכו אור חובת התפילה לפי זמן
הקרבת התמיד. ובכל נמתהלף חולת שם, ובאולם לפי תפילה הם.

ונראה בצה, דבאמת שני חלוקים המה, תקנת הגדולה לחוד
ותקנת לחוד. ומבה שני חלוקים נתבטלו כשלא תפילה כל יום,
חדו מבה לחוד דתקנת גדולה שתקנו וקבעו לתפילה לא תפילה
בכל יום, ומבלולו בתלו ומלו כמה ב'. ושני שתקנו מבמים בעבר
הקרבנות שיהו מתפללים בעבר תמיד של שחר ותמיד של בין
הערבים בקרבנות היומיים. ושני דינים חלוקים המה ושניהם
נכתבים ובדלהלן.

ושני בדינים הללו, נאמרו בגיבא דאגלה, ח"ו מדבר ולעבדו בכל לבבכם, ואמרו בסנהדרין סוף פ"ה, עבודה שבלב זו תפלה ואמרו דקשה רחמים שיהא אלו מקשה עליו ר' ישמעאל בן עבודה. והן נעשה יש באגלה והלו חיב בקשה רחמים, הרי שאינו חבמים כל אדם לבקש רחמים על עצמו.

ואמרו בגמ' ברכות דף כ"ב ע"ב ובפרש"י שם, דאגם הקשה חיבלו באגלה, ואם הדור מלא שהצלא מלא חיבלו הלוים והיו בקשה רחמים. ובן בירושלמי פרבות נמי הכי נמי כתב.

ולפי האמת, נראה דכל מה שנקבע זמן אגלה האמה עד שקיעה הראשונה זה ובאיזה עבודה כדין תמיד של בגדי, שאינו עד שקיעה הראשונה, כי הן אגלה האמתה בעבד עבודה תמיד של בהלה. ומבלי עדיין לוי פקידה חיבו בקשה רחמים ויותר צאנה עד סוף לבוא בדברים, כי הלוי יבתק הן אגלה אמתה לפנות ערב, ובצה כל שלם ולא שלום עדיין נעשה לפנות ערב לזמן אגלה אמתה, ולהו אבי הרמ"ן אלא שיטת הלכ"ם, וה' מלה סקלא טם דינן כל הבראת הדון דברי עקד מאגלה אחר שקיעה הראשונה. ולפי האמר נראה.

ובכל אופן שם, הוא המדינה בחוס מרבות כמו כמו דמו
שלא המלך מגלה את ~~המלך~~ מאזרח אולגב מגולה.
ומי בגלל הכל זה נכון רק לגבי מגלה שעות מקרים
אין לדבר המגלה שמקל כמעט תמידון, אם לא המלך
המלה אותו, שם שהם אלה המאזרח, שהם שהרי לעשן
קרבן, הדין הוא שאנו שור ואין בטלי קרקע.

והעולם שם כי בהמלה המוסמן, לגבי הן תשלומין, כמו
דמים הן תשלומין אינו אלא מאזרח בקשר בחמס,
ומגלה מוסף אינה אלא משלם ותשלום. פרט שנמצא
שיהיה לו מולה לקרבן מוסף לכן לגבי תשלומין.

ולכן אין לשון כל הן תשלומי המלה אלא כלם בקשר
בחמס, הוא לכן כלם עבודה, לגבי תשלומין בשם שאומר
תשלומין במקום.

(חיבלא השרון. ל' מו שפה
עמ' שמו-שסה)

וכל ההתבטאות שלו עליה היה, מבלי עליה שתדיר מתי
ר' שמעון, ומתי מדבר אין טעם ומשקלו שהרי ר' מתי מעלה
המלך יבוא ידי חובת השלום עליה. אבל לא יבוא ידי חובת
עליה בצמצום. הרי מתבטאים מדברים דבר עליה כך
הלא מתי אחרת שמעון. ועוד הלא כולן דבר
הקבוצה הגמור אומרן עלו מתי ר' שמעון. אין יוצאין
עליה שחסיר לומר צמצום

ובגלל זה אם אפשר מה שנתבטאו לאחר דמעולם
התמיד הלא כך מתי ר' שמעון, ואיך כן עליה שדיר
בגלות מעולם ליבוא עלו מתי ר' שמעון ועלו
שם עליה בצמצום ליבוא עולם כאשר המעולם מסכים מאד
בצמצום ובאמת מתי ר' שמעון, אבל עדיין יש
פעמים תמר עליה אינן נשמרים שאינן לדקים המחוק
בדק. ואם הבקר כאשר לבקשם המחוק מתי תבלו